

Bidrag

U. Södermanlands

BIDRAG

TILL

SÖDERMANLANDS ÄLDRE KULTURHISTORIA,

PÅ UPPDRAG AF

SÖDERMANLANDS FORNMINNESFÖRENING

UTGIFNA

AF

JOH. WAHLFISK.

VI.

UPSALA 1886

R. ALMQVIST & J. WIKSELL'S BOKTRYCKERI.

Folkvisor.

(Fortsättning.)

Tillägg till folkvisan n:r 7 med melodi i första häftet, sidan 32.

Sven Svanevit.

1.

Sven Svanevit rider sig den vägen fram,
Så mötte der honom en vallareman:
Och hör du, vallarman, hvad jag nu säger dig,
Kan du väl de spörssmål, som jag spörjer dig?

2.

Nog kan jag de spörssmål, som du spörjer mig,
Om inte de äro för underlig (vridelig?),
Jag hafver nu gått en väg så svår,
Och jag hafver tjenat på konungens gård.

3.

Hvad är väl trindare än trindaste hjul,
Och hvilka äro de fagrade djur?
Hvarthän bär den väg, som är bredast,
Och hvar ligger menniskan som ledast?

4.

Solen är trindare än trindaste hjul,
Englarne äro de fagrade djur,
Till helvetet är vägen som bredast,
Och der ligger menniskan som ledast.

5.

Hvar har väl solen sitt säte och sin rund?
Hvar kan väl finnas de fagrade djur?
Hvarthän flyga svalorna om hösten?
Hvartut ligga döder mans fötter?

6.

I öster har solen sitt säte och sin rund,
 I himmelen finnas de fagrade djur,
 Åt söder flyga svalorna om hösten,
 Åt söder ligga döder mans fötter.

7.

Hvem är det, som bygger den bredaste bro,
 Och hvar går fisken som stridast i flod?
 Och hvem är hvitare än svanan,
 Och hvem ropar högre än tranan?

8.

Jo, isen han bygger den bredaste bro,
 Derunder går fisken som stridast i flod,
 Englarne äro hvitare än svanan,
 Och åskan ropar högre än tranan.

9.

Hvad är väl svartare än svartaste kol?
 Huru långt är det väl mellan himmel och jord?
 Hvad är väl hvitare än hvitaste hvitt?
 Hvad väg går väl dagen framåt till natt?

10.

Synden är svartare än svartaste kol,
 Ett ögonkast det är mellan himmel och jord,
 Englar äro hvitare än hvitaste hvitt,
 Och från öster går vägen från dag och till natt.

11.

Hvad är väl sötare än sötaste sött?
 Hvad är väl fetare än fetaste fett?
 Hvad är det för land, der ondt icke fins?
 Hvad är det för land, der godt icke fins?

12.

Sömnen är sötare än sötaste sött,
 Jorden är fetare än fetaste fett,
 Himlen är landet, der ondt icke fins,
 Helvetet är landet, der godt icke fins.

Denna folkvisa är upptecknad af metallarbetaren G. Ericsson i
 Gillberga och Lista socknar inom Vester Rekarne härad, der hon

ännu sjunges, äfven på det ovanliga sättet, att hvarannan vers har en något olika melodi, således ett slags vexelsång.

Samma folkvisa förekommer hos Geijer och Afzelius (n:r 45, nya upplagan n:r 39) med tre verser i början och en i slutet, som saknas i vår. Af de öfriga verserna har vår folkvisa fem mer än den förra och innehåller åtta nya gåtor, af hvilka de flesta återfinnas i våra redan tryckta gåtor under n:r 63, 73, 198, 199 och 232, hvilket väl torde bevisa, att denna vår folkvisa redan tidigt haft en vidsträckt spridning i våra bygder. Sista versen i den ofvan nämnda folkvisan n:r 45 lyder så:

De drucko i dagar, de drucko i tre:
Och vet du allt detta, så vet du väl mer.
Sven Svanevit tog gullringar utaf sin hand,
Dem månne han gifva den vallareman.

Tillägg till folkvisan n:r 17 med melodi i andra häftet, sid. 20.

Vedergällningen.

1.

Om alla berg och backar de voro utaf guld,
Allt vatten vore vändt uti vin,
Allt detta så ville jag gifva åt dig,
Om du vore kärestan min.

2.

Och är det ditt allvar, som du säger mig,
Att du håller mig så kär,
Så rider du hem på min faders gård
Och mig med äran begär.

3.

I går jag var på din faders gård,
Der svarades kort ett nej.
Kan icke skön jungfrun ta råd af sig sjelf
Och fara af landet med mig.

4.

Hvad, skulle jag taga råd af mig sjelf
Och fara af landet med dig?
Och när som vi kommit till främmande land,
Så torde du svika mig.

5.

Hvad, skulle jag kunna besvika dig?
 Du sköna och älskliga barn!
 Du är ju en jungfru den fagraste,
 Som finnes på konungens gård.

6.

Och riddarn tog jungfrun i snöhvita hand
 Och satte på gångaren grå,
 Se'n rider han sig öfver sjumilaskog,
 Innan de någon rast kunde få.

7.

Och jungfrun hon plockade löf utaf lind
 Och gjorde en bädd af dem,
 Se'n sofvo de sött på hvarandras arm,
 Tills solen högt öfver dem sken.

8.

Och alla små foglar, i lunden satt,
 De qvittrade hvar på sin qvist,
 Men lyssnande jungfrun stod sorgsen opp,
 Hon hade sin ära bortmist.

9.

Och riddarn drog handsken af handen så fin,
 Slog jungfrun på rosende kind:
 Du aldrig skall följa en riddare af land,
 Förrän du har pröfvat hans sinn'.

10.

Gud gifve, jag lefde den dagen så god,
 Då jag öfvervunnit min harm,
 Och jag finge se dig på kryckor gå
 Och vara båd' usel och arm!

11.

Gud gifve, jag lefde den dagen så visst,
 Då jag öfvervunnit min nöd,
 Och jag finge se dig båd' lamer och blind
 Och bedja mig om en bit bröd!

12.

Ja, nog får du lefva den dagen så god,
 Då du öfvervinner din harm,

Men ej får du se mig på kryckor gå
Och vara båd' usel och arm.

13.

Och nog får du lefva den dagen så visst,
Då du öfvervinner din nöd,
Men ej får du se mig båd' lamer och blind
Och tigga dig om en bit bröd.

14.

När årena sju voro lidna till slut,
Och hon öfvervunnit sin nöd,
Den riddaren såg hon båd' lytter och arm,
Han tiggde en liten bit bröd.

15.

Statt upp, statt upp, mina söner två,
Och gif eder fader vin!
Jag minnes så väl, som det varit i går,
Då han var kärasten min.

16.

Statt upp, statt upp, mina söner två,
Och gif eder fader bröd!
Jag minnes så väl, som det varit i går,
Då han svek kärestan sin.

17.

Hennes fader han drar sitt förgyllande svärd
Och hugger hans hufvud af:
Och är det en sanning, som du hafver sagt,
Visst gråter du öfver hans död.

18.

Ej kan jag mer gråta, ej kan jag mer le,
Ack, gerna jag gråte blod,
Ty vännen den ende, som jag hållit kär,
Han hvilar i kolsvartan jord.

Denna folkvisa är upptecknad af metallarbetaren G. Ericsson i
Länna socken, der hon ännu sjunges.

N:r 38.

Den underbara harpan.

A.

1.

Och systeren talte till systeren så:
 Helst om sommartid —
 Och låtom oss nu till sjöastrand gå.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

2.

Den yngsta sprang före och glimmade som gull,
 Helst om sommartid —
 Den äldsta kom efter, var svart som mull.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

3.

Den yngsta sprang före, var hvit som en sol,
 Helst om sommartid —
 Den äldsta kom efter, var svart som jord.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

4.

Den yngsta sprang före och satte sig på sten,
 Helst om sommartid —
 Den äldsta kom efter, sköt henne ned i ström.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

5.

Och kära min syster, du hjälp mig på land,
 Helst om sommartid —
 Så skall du nu få mitt röda guldband.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

6.

Behåll, behåll ditt röda guldband,
 Helst om sommartid —
 Men aldrig jag hjälper upp dig på land.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

7.

Och kära min syster, du hjälp mig på ö,
 Helst om sommartid —
 Så skall du nu få min guldkrona röd.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

8.

Behåll, behåll din guldkrona röd,
 Helst om sommartid —
 Men aldrig jag hjälper upp dig på ö.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

9.

Och kära min syster, du hjälp mig på strand,
 Helst om sommartid —
 Så skall du nu få min fästeman.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

10.

Din fästeman tager jag nog ändå,
 Helst om sommartid —
 Men aldrig skall du på jorden mer gå.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

11.

Det bodde en spelman der iavid strand,
 Helst om sommartid —
 Så fick han der se, hvar liket det sam.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

12.

Han spelte på strängen den förste:
 Helst om sommartid —
 Jag tror det är brudens syster.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

13.

Han spelte på strängen den andra:
 Helst om sommartid —
 Och bruden hon sitter förbannad.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

14.

Han spelte på strängen den tredje:
 Helst om sommartid —
 Och bruden sprang af i midjan.
 Min ädla ros, springer hon ut så hvit!

B.

1.

Det bodde en herre på Uddevalla ö,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Han hade två döttrar, och vackra voro de.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

2.

Den äldsta hon sade till den yngsta alltså:
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 I dag skola vi till tvätttestenen gå.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

3.

I dag kan jag gerna till tvätttestenen gå,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 För i morgon så skall mitt bröllop stå.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

4.

Den yngsta gick före med utkammadt hår,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Den äldsta gick efter med tu falska råd.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

5.

Den äldsta hon skuffade den yngsta uti:
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 O, kära min syster, hvad har jag gjort mot dig!
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

6.

O, kära min syster! du hjälp mig på ö,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Så vill jag dig gifva min guldkrona röd.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

7.

Din guldkrona röd den tager jag ändå,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Men aldrig skall du på denna ön gå.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

8.

O, kära min syster! du hjälp mig på land,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Och dig vill jag gifva min kära fästeman.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

9.

Din kära fästeman den tager jag ändå,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Men aldrig skall du uppå land mera gå.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

10.

O, kära min syster! du hjälp mig på bro,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Och dig vill jag gifva mina sölfspända skor.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

11.

Dina sölfspända skor dem tager jag ändå,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Men aldrig skall du uppå bro mera gå.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

12.

Så kom der en sjöman seglande i hamn,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Han tog sköna jungfrun, bar henne i land.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

13.

Och kroppen den gjorde han en harpa utaf,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Och bröstet det gjorde han harpoläte af.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

14.

Han tog den jungfruns guldgula hår,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Och gjorde sig harposträngar derpå.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

15.

Se'n gångar han sig på konungens gård,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Och frågar, om spelman behöfves i år.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

16.

Ja, spelmän behöfvas, om det än vore sju,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 I morgon min äldsta dotter skall stå brud.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

17.

Vid första slaget, han på harpan slog,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Så bleknade bruden under guldkronan röd.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

18.

I dag sitter jag under guldkronan röd,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 I morgen jag ligger på helvetets glöd.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

19.

Vid andra slaget, han på harpan slog,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Så darrade bruden och föll under bord.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

20.

Vid tredje slaget, han på harpan slog,
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
 Så togo de bruden och lade på bår.
 Blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

C.

1.

Och systeren sade till system alltså:
 Nu gå vi och tvätta vårt guldgula hår.
 För Danemark ligger så vida.

2.

Och när som de kommo till stranden ned,
Så skuffade den äldsta den yngsta uti.

Allt som de ro med de åror.

3.

O, kära min syster! du hjälp mig på ö,
Så vill jag dig gifva min guldkrona röd.

För Danemark ligger så vida.

4.

Din guldkrona röd den tager jag ändå,
Men aldrig skall du på gröna jorden gå.

Allt som de ro med de åror.

5.

O, kära min syster! du hjälp mig på land,
Så skall du få ega min kära fästeman.

För Danemark ligger så vida.

6.

Din kära fästeman den tager jag ändå,
Men aldrig skall du på gröna landet gå.

Allt som de ro med de åror.

7.

O, kära min syster! du helsa till min far,
I hafsdjupet är nu min bröllopssal.

För Danemark ligger så vida.

8.

O, kära min syster! du helsa till min mor,
I hafsdjupet är nu min brudestol.

Allt som de ro med de åror.

9.

Och kära min syster! du helsa till min vän,
I hafsdjupet redes min brudesäng.

För Danemark ligger så vida.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

10.

Vid första slag, han på guldharpan slog,
Den bruden hon satt i brudestoln och log.
För Danemark ligger så vida.

11.

Vid andra slaget, då guldharpan lät,
Den bruden hon satt i brudestoln och grät.
Allt som de ro med de åror.

12.

Vid tredje ljudet, som guldharpan gaf,
Så dånade bruden i brudestolen af.
För Danemark ligger så vida.

13.

Vid fjerde slaget, då guldharpan ljöd,
Satt bruden i brudestol och var död.
Allt som de ro med de åror.

14.

Guds englar tog' värd om den drunknades lik;
Men fiskaren (spelmanen, necken) nappade af bruden hvar flik.
För Danemark ligger så vida.

Den första, af ofvanstående tre varianter (A med melodi) är upptecknad i Strengnästrakten af litteratören Emil Öberg, de två öfriga (B och C) af metallarbetaren G. Ericsson, den ena (B) i Hammarby socken, den andra (C) i Länna socken, och sjungas dessa båda ännu. I uppteckningarna A och C saknas de i uppteckningen B förekommande verserna 13—16, i hvilka spelmanen eller fiskaren eller necken af den dränkta jungfruns kropp bildar en harpa, med hvilken han uppträder på konungens gård och spelar ihjel den grymma systemen vid hennes förmälning med den af henne dränkta systemens fästman.

Samma folkvisa förekommer hos Geijer och Afzelius dels i n:r 17 under öfverskriften »Den underbara harpan», dels i n:r 69 under öfverskriften »De två systrarna». I den nya upplagan har R. Bergström med allt skäl sammanfört dem begge under samma n:r 16, enär den senare icke är annat än en variant till den förra. I Arwidssons fornsånger (2: n:r 99) under öfverskriften »De två systrarna» nämnes icke alls någon harpa. Alla omqväden äro olika. Anmärkningsvärdt är dock, att då vår uppteckning C har i hvarannan vers omväxlande enkla omqväden, samma båda omqväden förekomma i samma verser i en finsk folkvisa, se Geijer och Afzelius, gamla upplagan 3: sid. 22, den nya II, sid. 76.

39.

Svinaherden.

A.

1.

Och svinaherden satt på tufvan och sang,
 Sjung fallala lallala la la la la —
 Han önska' sköna jungfrun uti sin famn.
 Sjung fallala lallala lallala la la la la.

2.

Och detta hörde ormen, bak' busken han låg:
 Sjung fallala lallala la la la la —
 Jag vet väl hvilken lycka, som står i din håg.
 Sjung fallala lallala lallala la la la la.

B.

1.

Och svinaherden satt på en kulle och sang,
 Faralla-rallarej —
 Han önska' kungadottern uti sin famn.
 Farallalej!

2.

Men bäst som han satt der och tralla' och sang,
 Faralla-rallarej —
 Så kom kungadottern springande fram.
 Farallalej!

3.

Först kysste hon honom på munnen så röd,
 Faralla-rallarej —
 Och då låg han der, som vore han död.
 Farallalej!

4.

Se'n tog hon honom i snöhvitan hand,
 Faralla-rallarej —
 Och då låg han still', som han varit i band.
 Farallalej!

5.

Och får jag ej vara till freds (i fred) för dig,
 Faralla-rallarej —
 Så går jag till kungen och klagar på dig.
 Farallalej!

6.

Om morgonen bittida, förr'n dagen blef ljus,
 Faralla-rallarej —
 Svinherden han ständar i konungens hus.
 Farallalej!

7.

Svinherden är här och klagar på dig,
 Faralla-rallarej —
 Att ej han får vara till freds för dig.
 Farallalej!

8.

Jag icke så mycket har vid honom rört,
 Faralla-rallarej —
 Först kysste jag honom på munnen så röd.
 Farallalej!

9.

Se'n tog jag honom i hans snöhvita hand,
 Faralla-rallarej! —
 Och då låg han still', som han varit i band.
 Farallalej!

10.

Svinherden tog af sig sin gamla rock,
 Faralla-rallarej —
 Och breda guldgaloner der innanföre satt.
 Farallalej!

11.

Svinherden tog af sig sin gamla hatt,
 Faralla-rallarej! —
 Och röda guldkronan derunder satt.
 Farallalej!

12.

Svinherden tog af sina utslitna skor,
 Faralla-rallarej —

Och stora sölfspännen mot golfvvet de slog'.
Farallalej!

13.

Och viljen I sedan veta mitt namn,
Faralla-rallarej —
Så är jag en kungason från Engeland.
Farallalej!

14.

Och är du en kungason från Engeland,
Faralla-rallarej! —
Så skall du få blifva min dotters man.
Farallalej!

Den första folkvisan (A) med melodi och endast två verser är upptecknad af litteratören Emil Öberg på Strengnäs Tosterö, den andra (B) af metallarbetaren G. Ericsson i Barfva och Årila socknar, der hon ännu sjunges.

Bland Arwidssons fornsånger förekommer under öfverskriften »Pehr svinaherde» samma folkvisa i två uppteckningar (2: n:r 104 A och B), den ena med 46, den andra med endast 7 verser. I vår uppteckning B saknas den i uppteckningen B förekommande andra versen, som med ringa förändring finnes äfven hos Arwidsson. Dennes och vår melodi hafva tycke af hvarandra.

40.

Jungfru Margreta.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Och jungfru Margreta satt och sydde guld på skinn,
Och dagarne de voro så långa,
Hon kastade saxen i röda guldskrin,
Så att det klang bland guldringar många.
Så lönligt bar hon sorgen.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Och har du aflat barn med din yngsta buresven,
Och det är dig så litet till fromma,

Så res då din väg och kom aldrig igen,
 Du må ej mer för mina ögon komma.
 Så lönligt bar hon sorgen.

Han satte henne in i det mörkaste rum,
 Och därför satt' han låsena många,
 Och så förbjöd han fruar, och så förbjöd han mör,
 Att ingen in till henne skull' få gånga.
 Så lönligt bar hon sorgen.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Och jag, som skulle vara hennes hufvud och försvar,
 Jag ville henne inte bedröfva;
 Och du, som skulle vara hennes huldaste far,
 Du skulle lifvet från henne röfva.
 Så lönligt bar hon sorgen.

Detta fragment med melodi är upptecknad af litteratören Emil Öberg i Åkers socken. Enligt hans uppfattning var Margreta en trolofvad jungfru, som råkat i olycka för sin yngsta buresven, medan hennes fästman, en prins, vistades i främmande land. Då hennes fader fick veta förhållandet, läste han in henne i ett mörkt rum, der hon dog, ensam och öfvergifven, efter att hafva gifvit lifvet åt ett barn. I vår sista vers klagar den hemkomne prinsen öfver sin trolofvades hårda öde och hennes faders grymhet. Helt visst har denna vår folkvisa blifvit ombildad i en sednare tid.

Samma gamla folkvisa förekommer hos Geijer och Afzelius under öfverskriften »Stolts Margreta» (i första upplagan 2: n:r 48 och i, Bihaget 2: sid. 223 samt i andra upplagan n:r 42, 1 och 2) samt hos Arwidsson under öfverskriften »Herr Peder och Fru Margreta» (1: n:r 59). Enligt dessa uppteckningar var Margreta gift och råkade i olycka för sin buresven, medan hennes man var stadd på en färd till Rom. Då han oförmodadt kom hem, begärde och erhöill den otrogna makan tillstånd att besöka sin fader, hvilken hon föregaf vara sjuk. Men fadern, af henne sjelf underrättad om hennes brott, blef vred och inspärrade henne i ett mörkt hus, der hon dog, öfvergifven af alla, efter att hafva gifvit lifvet åt ett barn eller åt sönerna två.

De i ofvan nämnda Bihaget sid. 223 förekommande två sista verserna hafva måhända gifvit någon anledning till vår sista vers.

41.

Kärleksvisa.

För dig jag ville våga
 Min hjertebod så röd, så röd,
 Om du nu ville blifva
 Min lilla fästemo.

Denna folkvisa med melodi är upptecknad af litteratören Emil Öberg i Lunda socken.

42.

Kärleksvisa.

Dina ögon de äro som demanter,
 I guld de glindra må,
 Och som de klara stjernor
 På himlahvalfvet blå.
 Om jag dig finge ega,
 Stor fröjd jag hade då,
 Men jag är allt för ringa,
 Det kan jag väl förstå.

Denna folkvisa med melodi är upptecknad af litteratören Emil Öberg i Lunda socken.

43.

Kärleksvisa.

Stundom jag i lunden går,
 Suckar, ängslas, gråter,
 Tänker på de forna dar,
 Som aldrig komma åter.

Text och melodi äro upptecknade i Lunda socken af litteratören Emil Öberg.

44.

Danslek.

1.

En fattig enka går och vandrar
 Med många döttrar och ingen måg,
 Hon som andra.

2.

Men jag skall skaffa mig måg i år,
En fager ungersven med guldgult hår,
Jag som andra.

3.

Till eder, ungersven, jag månne gå,
Ty ni är kommen till edra år,
Ni som andra.

4.

Och vill ni nu min skön dotter ha,
Så stig då upp och ge henne ja,
Ni som andra.

5.

Och tag min dotter i snöhvít hand
Och drag med henne till annat land,
Ni som andra.

6.

Och se på dotter min Tripp-Annett,
Nu har hon fått den, hon älskar mest,
Hon som andra.

7.

Och se på mågen min, han dansar bra,
Nu har han fått den, som han vill ha,
Han som andra.

8.

Och ingefära och pepparrot!
Tag nu din gumma och far din kos,
Du som andra!

Denna danslek med melodi är upptecknad i Kila socken af fröken Amélie Ringstrand. Han förekommer äfven bland Arwidssons fornsånger (del. 3, sid. 172, 173) i två uppteckningar med olika melodier och endast två verser. En utförligare med annan melodi förekommer i samma del sid. 199—201.

Tillägg:

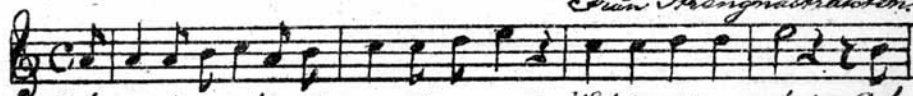
Sist bland melodierna i slutet af detta häfte är intagen tredje melodien till folkvisan n:r 34, som af brist på utrymme icke kunde intagas i fjerde häftet.

Melodier

till
folkvisorna nr 38-44

Nr 38. Den underbara Harpan.

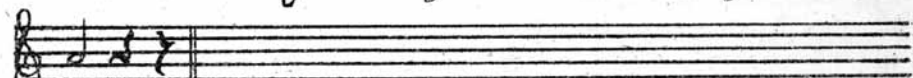
Från Hårgnässtrakten.

Och sy steren fätte till systeren på. Helst om sommardid - Och

lät om oss nu till sjö och strandgå. Men ädla ros, Springer hon ut, på

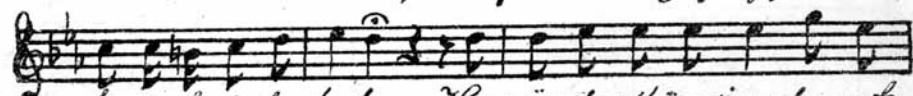
hvit!

39. Svinaherden

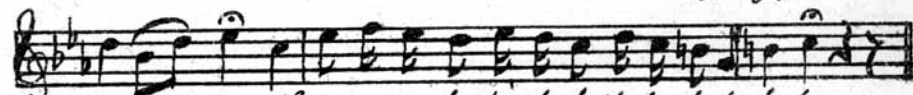
Från Tosterö.

Och svinaherden, satt på - tuf van och dugg, Jungfälla la

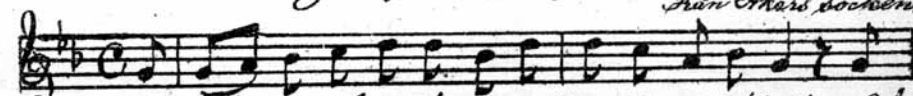
la-la-lu-la la la la - Han önskar sköna jungfrun ut-

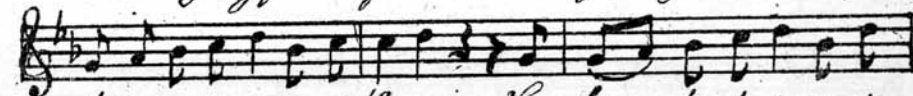
i sin - fämma, Jungfälla la la la la la la la la la la.

40. Jungfru Margreta

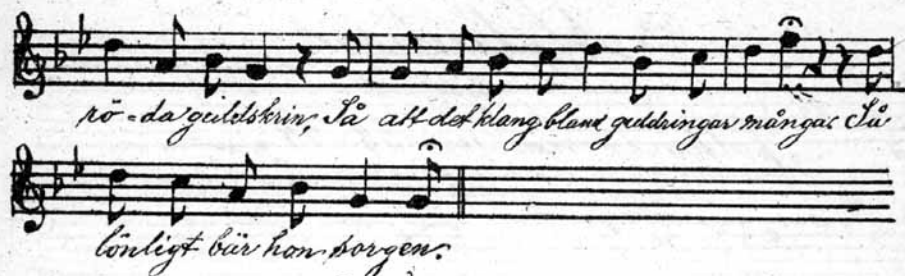
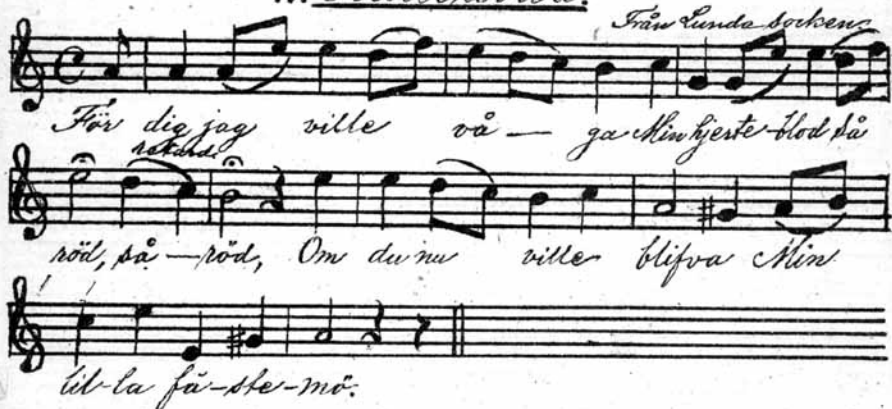
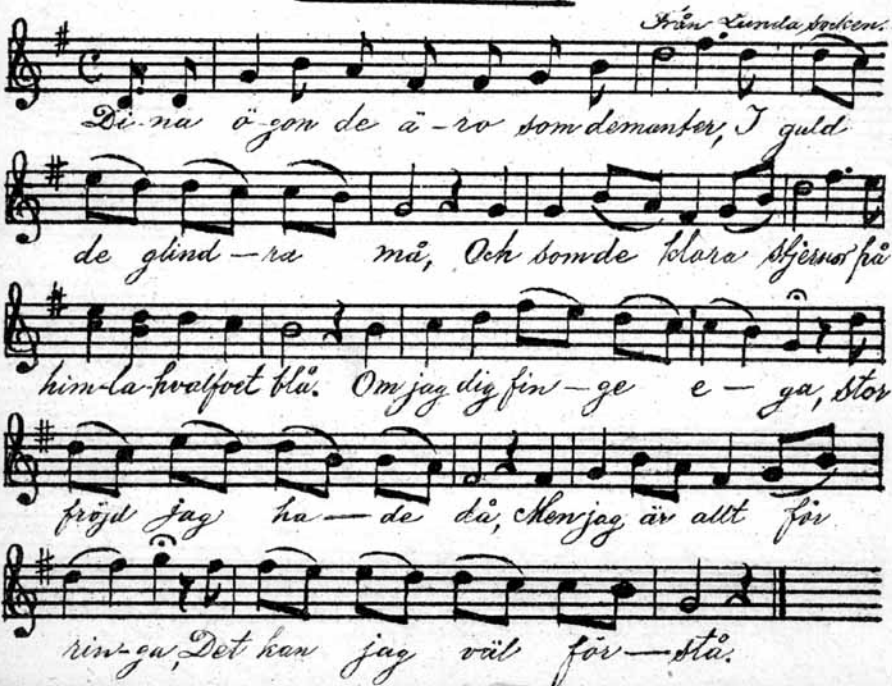
Från Åhus socken.

Och jungfru Margreta, satt och sydde guld på skinn, Och

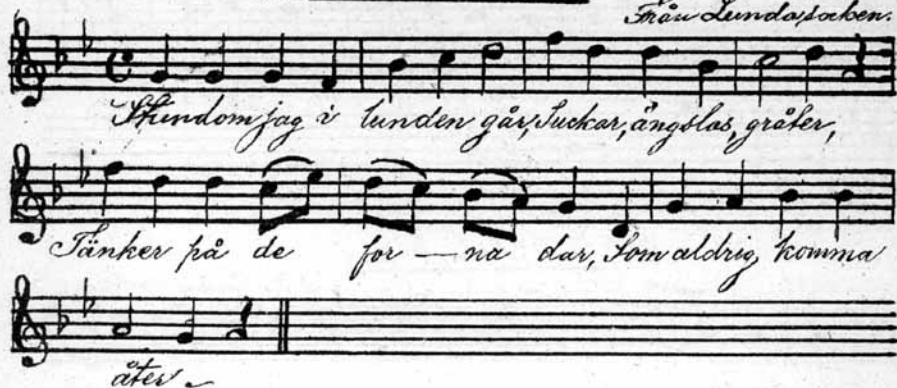

dagarna de voro så långa, Hon ka - sta de baren i

41. Kärleksvisa.42. Kärleksvisa.

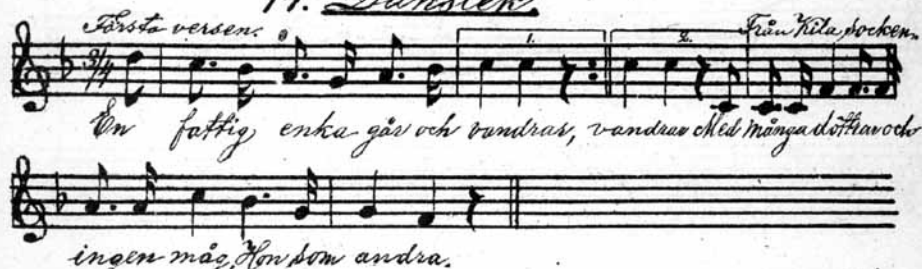
43. Kärleksvisa.

Från Lundsåken.

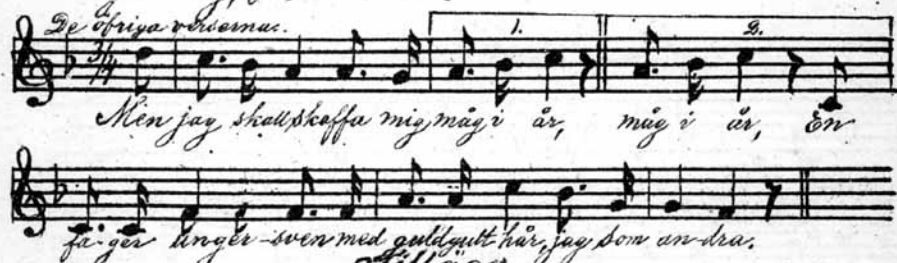
44. Danslek

Första versen.

Från Kila, socken.

De andra verserna.

Tillägg.

En tredje melodi till folkvisan nr. 34.

Från Tosterö, Åsbo å Leds socknar.

